

## Slavsynsspöken

Jag slåss mot slavsynsspöken  
var afton på min vind,  
allen i slagfältsröken  
man slåss liksom en blind.

En mätta av förgångna  
begraver hjässans natt  
och håller ledsna fångna  
i varje vildsint skratt.

Det ligger lik på vinden  
i gudsförgättna vrår  
de biter mig om kinden  
och sliter hårt i hår.

De jämrar sig i bråten  
halvt gömda under hö,  
emellanåt från gråten  
de viskar; ”du ska dö.”

Förtvivlad jag förklarar;  
”ej ännu, jag är ung,”  
men endast svärtan svarar  
i imblickstimman tung.

Så stiger midnattsmaran  
ur hölnehörnet fram  
och släpar sliten snaran  
i vindens vita damm.

Som spökuppspänd den dinglar  
från mörkermurkna spjäl  
förvittrad vinden vinglar  
ned hårdnad hålfotshäl.

Det knakar till i knocken  
och kroppen krampar krum,

hon rycker runt av chocken  
sen blir hon stelnat stum.

Och gråtonstungan slaknar  
men väser vänligt; ”kom”,  
jag vänder mig och vaknar  
sen startar striden om.

---

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren anathema med Poeter.se id #45356 innehar upphovsrätten